

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **město Velká Bystřice**, IČO 00299651
sídlem Zámecké náměstí 79, 783 53 Velká Bystřice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **PhDr. S. S.**, narozená dne X
bytem P. 1004, X V. B.
zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Piňosem
sídlem Kramářova 3379, 750 02 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10 2019, č. j. X

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 18. 10. 2019, č. j. X a usnesení Magistrátu města Přerova ze dne 17. 5. 2019, č. j. X, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

III. Osoba na řízení zúčastněná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Osoba zúčastněná na řízení, PhDr. S. S. (dále jen „žadatelka“), chce realizovat stavbu „*Rybník Velká Bystřice – Vrtov*“ (dále jen „rybník“), která byla umístěna rozhodnutím Městského úřadu Bystřice ze dne 28. 8. 2008, a následně povolena rozhodnutím Magistrátu města Olomouce (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 30. 8. 2013.
2. Dne 23. 2. 2018 podala žadatelka k Magistrátu města Olomouce v působnosti silničního správního úřadu žádost dle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), o určení, zda se na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v k. ú. Velká Bystřice, obec Velká Bystřice (tj. na pozemcích, které mají být stavbou rybníka dotčeny), nachází veřejně přístupná účelové komunikace ve smyslu § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Z důvodu podjatosti vedoucí stavebního úřadu pověřil žalovaný vyřízením věci Magistrát města Přerova (dále jen „MmPr“). Rozhodnutím ze dne 10. 10. 2018 MmPr určil, že se na částech všech v žádosti uvedených pozemků (kromě pozemku parc. č. X) veřejně přístupná účelová komunikace nachází. Rozhodnutí MmPr však zrušil žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 2. 2019, a to z důvodu neurčitosti jeho výroku, nedostatečně zjištěného skutkového stavu a dalších vad.
3. Následně MmPr usnesením ze dne 17. 5. 2019, č. j. X, řízení podle § 66 odst. 1 písm. f) s. ř. zastavil. Uvedl, že se dne 5. 9. 2018 dozvěděl ze sdělení vodoprávního úřadu, že dne 25. 8. 2015 byla stavba rybníka zahájena. Dále MmPr uvedl, že *předmětná část účelové komunikace, která je předmětem řízení, zanikla, protože pozemky, na kterých je stavba umístěna, jsou stavebními pozemky, tedy staveništěm* ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Důvodem zastavení řízení byl tudíž dle MmPr zánik věci nebo práva, kterého se řízení týká, přičemž řízení se zastavuje dnem, kdy se správní orgán o zániku dozvěděl. Dále MmPr uvedl, že mu nepřísluší posuzovat právní názor vodoprávního úřadu o termínu zahájení stavby rybníka, ani stupeň jeho rozestavěnosti a že vodoprávní úřad je také příslušný koordinovat provádění stavby rybníka ve vazbě na znemožnění užívání účelové komunikace, kdy podmínka č. 16 stavebního povolení ukládá stavebníkovi povinnost zajistit bezpečný přístup k okolním nemovitostem.
4. Proti usnesení MmPr podal žalobce odvolání. Namítal, že pro zastavení řízení nebyl dán důvod. Rozporoval, že by se dotčené pozemky staly stavebními. Stavba rybníka dle žalobce nebyla zahájena ani v roce 2015, jak měl tvrdit předchozí stavebník p. M., ani v roce 2018, jak dne 2. 8. 2018 zjistil MmPr při místním šetření. Stavebník dle žalobce nevykonal na staveništi žádné práce směřující k realizaci stavby, neprovedl přípravné práce prováděné před zahájením stavby a nesplnil žádnou z povinností dle § 153 odst. 3 stavebního zákona. Pan M. pouze v srpnu 2015 účelově provedl nepatrnou úpravu terénu v rozsahu několika m², což nelze označit za přípravu stavby nebo její zahájení, a tento stav trvá dosud. Dále žalobce uvedl, že považoval-li MmPr otázku zahájení stavby rybníka za podstatnou pro své rozhodnutí, pak měl zjistit stav věci, o němž nejsou pochybnosti a respektovat zásadu materiální pravdy, nikoliv slepě vycházet ze sdělení vodoprávního úřadu o tom, že stavba rybníka byla zahájena, přestože vlastní zjištění MmPr svědčila o opaku.

5. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl. Uvedl, že MmPr nepochybil, když vycházel ze sdělení vodoprávního úřadu, neboť ten je jakožto věcně a místně příslušný speciální stavební úřad v souladu s § 115 odst. 4 stavebního zákona příslušným k posouzení, zda byla stavba zahájena do 2 let od právní moci stavebního povolení a zda je tak stavební povolení platné. Dále žalovaný uvedl, že v odvolacím řízení obdržel od vodoprávního úřadu podklady, na jejichž základě vydal vodoprávní úřad dne 3. 9. 2018 předmětné sdělení, a to oznámení stavebníka P. M. o termínu zahájení stavby, jejím zhotoviteli a odborném dozoru, s přílohami v podobě plné moci, výpisu z živnostenského rejstříku, osvědčení o autorizaci a fotografií ze zahájení stavby. Žalovaný ocitoval § 152 odst. 3 písm. a) stavebního zákona a uzavřel, že pokud stavebník splnil povinnost oznámit termín zahájení stavby a vodoprávní úřad považoval jím předložené podklady za dostačující k posouzení, zda byla stavba rybníka dne 10. 8. 2015 zahájena, nemá žalovaný důvod o platnosti stavebního povolení ze dne 30. 8. 2013 pochybovat. Odkázal-li odvolatel na vlastní zjištění MmPr o tom, že stavba zahájena nebyla, uvedené v jeho prvním rozhodnutí ze dne 10. 10. 2018, pak se jedná o rozhodnutí, které žalovaný zrušil mj. proto, že MmPr uváděné skutečnosti neměly ve spise oporu.
6. Žalobce v žalobě navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil. Po obsáhlé rekapitulaci obsahu odvolání, které podal proti prvostupňovému rozhodnutí, žalobce uvedl, že má stále za to, že nebyl dán důvod pro zastavení řízení, neboť na předmětných pozemcích nebyla zahájena stavba rybníka, stavební povolení pozbylo platnosti, pozemky se nestaly staveništem, a tudíž je možné dále vést řízení o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace. Dále žalobce namítl, že se žalovaný řádně nevypořádal s jeho argumentací uvedenou v odvolání, na niž v žalobě odkázal. Vodoprávní úřad dle žalobce přistupoval k věci formálně a nikdy neučinil vlastní šetření na místě. Jeho sdělení ze dne 3. 9. 2018 o existenci stavby rybníka nemá závaznou povahu. Existenci stavby se skutečně zabýval až MmPr ve zrušeném rozhodnutí ze dne 10. 10. 2018, v němž uvedl, že stavba rybníka zahájena nebyla. MmPr si byl dle žalobce oprávněn sám na základě svého šetření učinit úsudek o existenci stavby, popř. pokud si odporovala zjištění dvou správních orgánů, měl MmPr řízení přerušit a dát podnět vodoprávnímu úřadu ke zjištění, zda stavba skutečně zahájena byla a zda je tak stavební povolení platné. MmPr však popsáním způsobem nepostupoval, rozhodl nesprávně a toto rozhodnutí následně žalovaný potvrdil.
7. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že s ohledem na totožnost žalobních bodů s odvolacími námitkami, odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
8. Žadatelka požadovala, aby krajský soud žalobu zamítl. Žalobce dle žadatelky ve správním řízení dle § 142 s. ř. neuvedl, jaký má zájem na požadovaném určení existence účelové komunikace. Z žaloby pak dle žadatelky není zřejmé, jak byl žalobce rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech. Žalobce dle jejího názoru účelově a nepodloženě zpochybňuje sdělení vodoprávního úřadu o zahájení stavby rybníka, ačkoli je řádně podloženo. Vodoprávní úřad sdělením deklaroval určitý právní stav a jeho postup byl v souladu s § 142 odst. 2 s. ř. Dále se žadatelka dovolávala zásady presumpce správnosti aktů a principu ochrany dobré víry. Tvrzení žalobce, že nebyly vykonány žádné stavební práce směřující k realizaci stavby a že je staveniště neoznačené, jsou nepravdivá a nepodložená. Vodoprávní úřad potvrdil sdělením vydání stavebního povolení a změnu v osobě stavebníka, tudíž je žadatelka ve vztahu k platnosti stavebního povolení v dobré víře. Vodoprávní úřad měl nejpozději ke dni zaslání fotodokumentace prokazující zahájení

stavby, tj. ke dni 7. 9. 2015, informace dostačující k potvrzení zahájení stavby, přičemž žalobce neoznačil důkazy o opaku. Stavba v současné době probíhá v souladu s příslušnými rozhodnutími správních orgánů a staveniště je v terénu řádně vyznačeno, což žadatelka doložila v rámci vedených řízení.

9. Podáním ze dne 22. 7. 2020 dále žadatelka navrhla, aby soud řízení přerušil. Jako předběžnou je totiž dle žadatelky třeba vyřešit otázku, zda je zákonné usnesení Rady města Velká Bystřice ze dne 11. 12. 2019, jímž bylo schváleno podání projednávané žaloby. Žadatelka doložila, že dne 21. 7. 2020 podala Ministerstvu vnitra podnět k provedení kontroly a výkonu dozoru nad žalobkyní, jejíž rada města dne 7. 11. 2019 a 11. 12. 2019 přijala usnesení, jimiž mj. schválila podání žaloby v rozporu se zákonem a vlastním jednacím řádem, jelikož důvodové zprávy, na jejichž základě byla usnesení přijata, neexistují, jak bylo žadatelce sděleno na základě žádosti o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb. Otázka zákonnosti předmětného usnesení je dle žadatelky nezbytná pro posouzení přípustnosti žaloby, přičemž soud není oprávněn tuto otázku sám řešit, a tudíž by měl vyčkat výsledku postupu Ministerstva vnitra dle § 124 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení).
10. V reakci na stanovisko žadatelky žalobce uvedl, že dne 8. 11. 2019 podal k Magistrátu města Olomouce (vodoprávnímu úřadu) návrh na určení, že stavba rybníka nebyla do 2 let od právní moci stavebního povolení zahájena. Ačkoli magistrát řízení zastavil s odůvodněním, že se jedná o věc již rozhodnutou, a to sděleními ze dne 5. 9. 2018 a ze dne 9. 9. 2019, žalovaný v působnosti nadřízeného vodoprávního úřadu rozhodnutím ze dne 14. 2. 2020 toto usnesení zrušil, neboť magistrát dle jeho závěru při vydání sdělení ze dne 5. 9. 2018 a 9. 9. 2019 nedostatečně zjistil skutkový stav a sdělení vydal v rozporu se zásadou materiální pravdy, neboť vycházel pouze ze sdělení tehdejšího stavebníka z roku 2015 a jím zaslaných fotografií zachycujících skryvku zeminy v oblasti budoucí hráze. Nadřízený vodoprávní úřad uvedl, že aby bylo možné konstatovat, že došlo k zahájení stavby, musí existovat zjevný hmotný projev zahájené stavby, reálně ověřitelný v projektové dokumentaci. Podle ustálené rozhodovací praxe však nelze za zahájení stavby považovat pouhou skryvku ornice, vytyčení budoucí stavby v terénu, či uzavření smlouvy o dílo. Tyto činnosti lze označit jen za přípravné činnosti svědčící o úmyslu stavbu realizovat, faktické zahájení stavby však neprokazují. Nadřízený úřad proto vodoprávnímu úřadu uložil vlastním šetřením zjistit, zda skutečně došlo do 2 let od právní moci stavebního povolení k zahájení stavby rybníka, rozhodnout o tom podle § 142 s. ř. a případně se postupem podle § 156 s. ř. vypořádat se svými předchozími nepodloženými sděleními. Rozhodnutí vodoprávních úřadů obou stupňů žalobce doložil. Dále uvedl, že vodoprávní úřad, aniž vyčkal rozhodnutí odvolacího orgánu, vydal dne 3. 1. 2020 na žádost žadatelky povolení ke změně stavby před dokončením spočívající zejména ve změně termínu dokončení stavby z 31. 12. 2015 na 31. 12. 2021. Nadřízený vodoprávní úřad k odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí přerušil odvolací řízení do skončení dříve zahájeného řízení o určení, zda stavební povolení pozbylo platnosti. I tato rozhodnutí žalobce doložil. Žalobce uzavřel, že jelikož o sporné skutečnosti, již je platnost stavebního povolení, nebylo dosud vydáno rozhodnutí dle § 142 s. ř., nemohl žalovaný ani MmPr z této sporné skutečnosti vycházet a odůvodnit jí rozhodnutí o zastavení řízení. Nadto setrval na názoru, že si byl silniční správní úřad oprávněn učinit o otázce zahájení stavby rybníka vlastní úsudek.

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl bez nařízení jednání.
12. Krajský soud předně uvádí, že neshledal žádný důvod pro přerušení řízení.
13. Zda jménem účastníka, který není fyzickou osobou, činí procesní úkony v řízení před soudem osoba k tomu oprávněná, soud zkoumá jako podmínku řízení z úřední povinnosti kdykoli v průběhu řízení [§ 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), který se podle § 64 s. ř. s. přiměřeně použije i pro řízení ve správním soudnictví]. Podle § 33 odst. 4 s. ř. s. *za právnickou osobu jedná ten, kdo je k tomu oprávněn podle zvláštního zákona. Za právnickou osobu nemůže jednat ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy právnické osoby. Kdo jedná za právnickou osobu, musí své oprávnění na výzvu soudu prokázat.* Podle § 21b odst. 1 o. s. ř. ve vazbě na § 64 s. ř. s. *za obec jedná ten, kdo je podle zvláštního zákona oprávněn ji zastupovat navenek, nebo její zaměstnanec, který tím byl touto osobou pověřen.* Podle § 103 odst. 1 obecního zřízení zastupuje obec navenek její starosta. Proto je dle § 21b odst. 1 o. s. ř. také osobou, která za obec jedná v procesních vztazích. Oprávněnou osobou je rovněž zaměstnanec obce, který tím byl starostou pověřen. Samozřejmě není vyloučeno, aby si obec zvolila zástupce na základě plné moci.
14. S ohledem na skutečnost, že žalobu za žalobce podepsal místostarosta Mgr. I. S., vyzval soud usnesením ze dne 5. 8. 2020, č. j. 65 A 95/2019-83 žalobce, aby doložil, že nastala některá ze skutečností předvídaných v § 104 odst. 1 obecního zřízení, podle kterého *„[s]tarostu zastupuje místostarosta. Zastupitelstvo obce může zvolit více místostarostů a svěřit jim některé úkoly. Místostarosta, kterého určí zastupitelstvo obce, zastupuje starostu v době jeho nepřítomnosti nebo v době, kdy starosta nevykonává funkci (§ 73 odst. 3 a § 79 odst. 1).“*
15. Starosta města, Ing. M. P., na výzvu soudu sdělil, že v době od 13. 12. 2019 do 21. 12. 2019 čerpal dovolenou, což doložil vyplněnou a podepsanou dovolenkou, a jelikož končila lhůta pro podání žaloby a hrozilo tak prodlení, podepsal žalobu místostarosta obce v souladu s § 104 odst. 1 obecního zřízení. Dále uvedl, že s jednáním místostarosty souhlasí a považuje je za jednání žalobkyně a jako osoba za žalobkyni oprávněná jednat toto schvaluje.
16. Krajský soud konstatuje, že pochybnosti o oprávněnosti místostarosty žalobkyně učinit jejím jménem podání soudu, tj. žalobu, byly popsáním způsobem rozptýleny, neboť bylo doloženo, že místostarosta zastupoval starostu města v době jeho nepřítomnosti a podání učinil v době, kdy hrozilo zmeškání lhůty pro podání žaloby (žaloba byla podána poslední den lhůty dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Žaloba tedy byla podána osobou k tomu oprávněnou.
17. Žadatelka však zpochybňovala přípustnost žaloby nikoli z důvodu, že žalobu podepsal místostarosta, nýbrž z důvodu, že usnesení Rady města Velká Bystřice, jímž bylo podání žaloby starostou schváleno, je nezákonné.
18. Krajský soud předně zdůrazňuje, že posuzování podmínek řízení do jeho kompetence náleží. Dále uvádí, že podání žaloby není hmotněprávním úkonem, k němuž by bylo třeba předchozího souhlasného rozhodnutí orgánů obce. Pravomoci rady obce upravuje § 102 odst. 2 a 3 obecního zřízení. V rozsudku ze dne 22. 12. 2010, č. j. 25 Cdo 2158/2009-211 dospěl Nejvyšší soud k závěru, že žaloba je procesním úkonem, jímž se právo na soudní ochranu promítá do oblasti práva procesního a uskutečňuje ochranu konkrétnímu

hmotněprávnímu nároku. S odkazem na vlastní dřívější judikaturu i judikaturu Ústavního soudu Nejvyšší soud uvedl, že rozhodnutí o podání žaloby nepatří do rozhodovací pravomoci obecní rady dle § 45 písm. p) zákona č. 367/1990 Sb. a nejedná se o právní úkon, který by ve smyslu ochrany principu územní samosprávy ohrožoval majetek obce. Krajský soud uvádí, že ustanovení obsahově odpovídající § 45 písm. p) starého zákona o obcích je § 102 odst. 3 obecního zřízení, podle něhož rada obce zabezpečuje rozhodování ostatních záležitostí patřících do samostatné působnosti obce, pokud nejsou vyhrazeny zastupitelstvu obce nebo pokud si je zastupitelstvo obce nevyhradilo. V souladu s výše uvedeným závěrem Nejvyššího soudu je proto možné uzavřít, že rozhodnutí o podání žaloby nepatří do rozhodovací pravomoci rady obce podle § 102 odst. 2 ani 3 obecního zřízení. Z uvedeného důvodu není z hlediska přípustnosti žaloby, resp. splnění podmínek řízení relevantní, zda usnesení Rady města Velká Bystřice o tom, zda schvaluje podání žaloby, je v souladu se zákonem, či nikoli.

19. Žaloba byla podána jménem obce a obec zastoupená starostou, resp. ve vymezených případech místostarostou (viz výše) má právo podat žalobu. Starosta (místostarosta) obce je oprávněn k zastupování obce navenek, a tedy ve věcech, v nichž obec zastupuje, je oprávněn činit právní úkony, které se vztahují k zastupování obce jako právnické osoby v soudním řízení (§ 21b o. s. ř.).
20. K věci samé krajský soud uvádí, že žalobce, jakožto účastník řízení před správním orgánem, byl napadeným rozhodnutím na svých právech dotčen. Z obsahu spisu vyplývá, že ačkoli bylo řízení o určení existence, resp. neexistence veřejně přístupné účelové komunikace zahájeno na návrh žadatelky, žadatelka návrh dne 23. 2. 2018 podala proto, že již předtím bylo na návrh žalobce ze dne 5. 9. 2017 zahájeno řízení o odstranění překážky z účelové komunikace dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Právě v tomto řízení, zahájeném na návrh žalobce, zřetelně vyvstala pochybnost, zda se v místě, kde byla pevná překážka umístěna, nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Vyřešení této otázky tedy bylo klíčovým pro posouzení důvodnosti jeho návrhu na odstranění pevné překážky. V rozsudku ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007-128 Nejvyšší správní soud uvedl, že *„vyvstane-li otázka charakteru účelové komunikace v řízení o návrhu na odstranění pevné překážky z této komunikace, posoudí ji silniční správní úřad jako otázku předběžnou a v závislosti na tom o návrhu meritorně rozhodne.“* Z uvedeného vyplývá, že silniční správní úřad, u něž bylo zahájeno řízení o odstranění pevné překážky, měl sám v tomto řízení vyřešit jako předběžnou otázku, zda se vůbec na uvedených pozemcích veřejně přístupná účelová komunikace nachází, a nikoli následně na návrh žadatelky zahajovat samostatné určovací řízení podle § 142 odst. 1 s. ř. Podle § 142 odst. 2 s. ř. totiž platí, že *podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.* Pokud však silniční správní úřad uvedeným způsobem nepostupoval a rozhodl se vyřešit otázku existence veřejně přístupné účelové komunikace v místě umístění dané pevné překážky v samostatném řízení dle § 142 odst. 1 s. ř., nemůže se tato skutečnost negativně projevit v postavení žalobce, neboť výsledek tohoto samostatného řízení má (měl) nesporně vliv na výsledek jím vyvolaného řízení o odstranění pevné překážky.
21. MmPr zastavil řízení o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace s odkazem na § 66 odst. 1 písm. f) s. ř., podle něhož *řízení o žádosti správní orgán zastaví, jestliže žadatel zemřel nebo zanikl, pokud v řízení nepokračují právní nástupci nebo pokud není více žadatelů, anebo zanikla-li věc nebo právo, kterého se řízení týká.* Tomuto právnímu posouzení MmPr

podřadil zjištění, že *předmětná část účelové komunikace, která je předmětem řízení, zanikla, protože pozemky, na kterých je stavba umístěna, jsou stavebními pozemky, tedy stavenišťem* ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Uvedené právní hodnocení považuje krajský soud za zcela nepřiléhavé a nesprávné. Věc, které se dané určovací řízení týká, jsou pozemky parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v k. ú. Velká Bystřice. K zániku pozemku však tím, že se stane pozemkem stavebním, resp. stavenišťem, nedochází. Skutečnost, že na určitém pozemku probíhá stavba, se do řízení o určení existence cesty může projevit toliko zjištěním silničního správního úřadu, že cesta, o jejíž určení se jedná, není v terénu (již) v důsledku provádění předmětné stavby seznatelná. Tento závěr však nemůže vést k zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. f) s. ř., nýbrž k určení, že se na dotčených pozemcích z důvodu absence jednoho z pojmových znaků (znatelnost cesty v terénu) cesta nenachází. Rozhodnutí MmPr je tudíž nezákonné již tím, že MmPr vtělil věcné posouzení do nemeritorního rozhodnutí.

22. Žalobní námitky směřující proti způsobu zjišťování skutkového stavu silničním správním úřadem jsou dle názoru krajského soudu zcela důvodné. Vady jeho postupu již shrnul žalovaný v působnosti vodoprávního úřadu v rozhodnutí ze dne 14. 2. 2020, č. j. X, které žalobce ke své replice doložil. MmPr byl jakožto silniční správní úřad povinen zjistit, zda se na dotčených pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Za tím účelem byl povinen v první řadě zjistit faktický stav v dotčeném území. Sdělení vodoprávního úřadu o tom, že na dotčených pozemcích byla zahájena stavba rybníka, mohl MmPr učinit podkladem pro svůj závěr o neexistenci cesty v terénu pouze v případě, že by toto sdělení obsahovalo k tomuto závěru dostatečné a průkazné informace. To však v posuzované věci splněno nebylo. Ze sdělení vodoprávního úřadu vyplynulo toliko to, že zahájení stavby bylo tvrzeno stavebníkem, a žalobce tuto skutečnost v řízení rozporoval. MmPr byl v popsané situaci povinen provést řádné dokazování, jež by vyústilo ve zjištění skutkového stavu, o němž by nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 s. ř., což však neučinil.
23. Krajský soud proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., neboť správní orgány nezjistily řádně skutkový stav. Jelikož usnesení o zastavení řízení nemělo být vůbec vydáno, nýbrž měl MmPr rozhodnout o žádosti věcně, popř. odkázat žadatelku na řízení o odstranění pevné překážky a v tomto řízení jako předběžnou otázku vyřešit otázku existence cesty, nezbylo krajskému soudu než v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušit i prvostupňové rozhodnutí. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou správní orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.
25. O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle nějž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však této osobě v řízení žádné povinnosti neukládal.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 29. září 2020

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu